

PRZECZENIE (1) *sb n*

G sg przęczeniã.

Sł stp brak, Cn notuje, Linde bez cytatu: przeczenie się s.v. przeczyc.

Sprzeciw; contradictum Cn [czyje]:

*Wyrażenie przyimkowe: »bez przeczenia«: GDy kto będzie pozwan/ o pooranie roléy [...] práwá ná onę rolą/ o które ielt pozwan/ żadnego nie vkázuiąc w sądzie/ [...] takowy [...] ono imięnié [...] iuż tak vtráci: które áktorowi do pósefsiiéy przydźie bez wźégo dálšzého przęczenia oného pozwáného ábo iego potomków *SarnStat* 1164.*

Cf PRZECZYĆ

DDJ